בס"ד

עלון 679
דו שבועי

מקור הברכה

חכמה ומוסר

עלון בעניני פרשת השבוע, מוסר, הלכה, ואגדה. בראשות הרה"ג **אברהם טויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה הגבוהה לבוגרי ישיבות קטנות מצטיינים וכולל אברכים - "**חכמה ומוסר**". פעיה"ק רכסים ת"ו, רח' התאנה 2 טל' - 9847363 - 04.

פרשת בהר-בחוקותי.

"עולם חסד יבנה"

"אין ארוחות חינם", גם לא - ובעיקר לא - בגן העדן. מעשיך יקרבוך, ומעשיך ירחקוך. ויש לשלם ליד הקופה, מראש. לשלם במזומנים: תורה, מצוות, אמונה, חסד, מידות. שוקלים הכל במדוקדק, וקוצבים את השכר.

אין ארוחות חינם. מי שטרח בערב שבת, יאכל בשבת. מי שסיגל מצוות בעולם הזה, יאכל פרי עמלו לעולם הבא. וככלות הכל, השכר הוא חסד עצום, שאינו ניתן לתפיסה מרוב עוצמתו. אמת, זכינו לו במעשינו. אבל מי פילל ומי שיער שבמעשה הזעיר ביותר נזכה לשכר שאין לו גבול וקץ אדם נותן מלוא חופניו לעני בעולם הזה, והקדוש ברוך הוא נותן לו מלוא חופניו (של הבורא, כביכול!) טובה לעולם הבא!". והגמרא שואלת שם איך יש כח באדם הקטן, המוגבל, לקבל טובה כה רבה: מלוא חופניו של הבורא, כביכול! ועונה הגמרא שזה יהיה בנס. שהבורא יתן בנו כח מיוחד לקבל, להכיל, טובה כה רבה!

זהו שנאמר: "ולך ה' החסד, כי אתה תשלם לאיש - כמעשהו". וכבר שאלו רבותינו, שתשלום כפי המעשה חוב הוא, ולא חסד. ברם, עתה מבינים אנו שהתשלום יהיה חסד עצום, חסד גדול ורב ורם עשרות עשרות מונים מכפי המעשה, חסד בלי גבול. ועם זאת, יחסית יהיה למעשה: נתת מלוא חופנך - תקבל כביכול מלוא חופני הבורא.

וכל זה, על מעשה טוב אחד בחיים!

נתת פעמיים, תקבל פי שניים. עשרים פעם, תקבל עשרים חופנים שאין ביכולת להשיג, שעבור האחד מהם זקוקים לנס כדי להכיל, כדי לקבלן היש לנו מושג מהשכר המצפה לנו?! הרי כל חיוך לזולת הוא מעשה חסד, מצוה מן התורה. כל מלה טובה, מחמאה. כן, גם בבית. בעיקר בבית! בדיני מצות החסד נפסק, שהקרוב יותר - קודם לרחוק...

יתכן והדברים יעוררו תמיהה: מחמאה בבית, חיוך, מלה טובה, זה רצוי ונחמד - אבל להחשיבו כמצוה? אך, מדוע לא. הרי חז"ל דרשו: "אשרי שומרי משפט, עושה צדקה בכל עת" - וכי אפשר לעשות צדקה בכל עת? דרשו רבותינו שביבנה: זה הזן בניו ובנותיו כשהם קטנים. מהגיל בו יכולים הם לפרנס עצמם, והוא ממשיך לכלכלם. כשהאב הולך למכולת וקונה מעדן עבור ילד זה, ממתק עבור ילד אחר, חסד הוא. בלא ספק! מדוע מבינים שלגמול חסד עם הזולת, להאיר לו פנים, לומר לו מלה טובה, למצוא עבורו פנאי ולהקדיש לו תשומת לב, זו מצוה - ולעשות כן בבית, לבני הבית, עם בני הבית, אינה מצוה? אדרבה, זו מצוה גדולה עוד יותר!

סח הצדיק הירושלמי רבי שלום שבדרון זצ"ל: יום אחד חש אחד מבני שלא בטוב, קם קודח מחום. הלכתי אתו לקופת חולים. בדרך פגשתי בראש ישיבת סלבודקה, הגאון רבי יצחק אייזיק שר זצ"ל.

ברכני בברכת בוקר טוב, ושאלני לאן אני הולך. עניתי: "לקופת חולים". שאל: "מדוע?" אמרתי: "הילד קודח מחום. נשמע מה אומר הרופא". הפטיר: "הפרה הולכת עם העגל"...

תמהתי, לא הבנתי, והסביר לי: "גם פרה דואגת לעגל. הסוסה דואגת לסייח, החתולה לחתלתול. אין רבותא בכך שהאב דואג לבנו, בכך הוא ככל בעלי החיים. אבל יהודי צריך שיחשוב אחרת! הבורא יתברך הפקיד בידי נשמה, ועלי לדאוג לה! זו מצוותי, אחריותי, ייעודי! זה מבט אחר, מרומם ונשגב, המזכה גם בחיי עולם!"

ומעתה, אם נשמע על יהודי שהחליט לעבוד שעות נוספות כדי לחלק יותר צדקה לעניים, ולהגדיל את מעגל החסד שלו - כמה נוקיר אותו. כמה שכר יקבל בעולם העליון - לא רק על המעות שיתן, אלא גם על אותן שעות עבודה! ואם כך, כל אב משפחה העובד שעות נוספות כדי להביא יותר כסף הביתה, בכדי שאשתו תהיה מרוצה יותר, וילדיו יחיו ברווחה גדולה יותר, וישיאם ביד רחבה יותר - הרי כל אלו מצוות!

אבל גם כאן, יש לרומם את המבט, להגביה מושגים. וזו לשון רבינו הרמב"ם זצ"ל: "הנותן מזונות לבניו ולבנותיו הגדולים שאינו חייב במזונותיהם, כדי ללמד הבנים תורה ולהנהיג הבנות בדרך ישרה!" - לא רק לדאוג לרווחה כלכלית וגשמית, אלא ובעיקר לטובתם הרוחנית! - "הרי זה בכלל הצדקה. וצדקה גדולה היא, שהקרוב - קודם!" ואם חושב הוא כך, יקבל שכר על שעות עבודתו כעוסק במעשה חסד!

פרשת במדבר.

"באין חזון, ייפרע עם!"

יש פסוק בספר ירמיהו: "מי האיש החכם ויבן את זאת, ואשר דיבר פי ה' אליו, ויגידה: על מה אבדה הארץ, ניצתה כמדבר מבלי עובר? ויאמר ה': על עזבם את תורתי אשר נתתי לפניהם, ולא שמעו בקולי, ולא הלכו בה!". וביארו חכמים: דבר זה נשאל לחכמים - ולא פירשוהו, נשאל לנביאים - ולא פירשוהו. עד שפירשו הקדוש ברוך הוא בעצמו, שנאמר: "ויאמר ה' על עזבם את תורתי אשר נתתי לפניהם" - שלא ברכו בתורה בתחילה. פירש רש"י: כשהיו עוסקים בתורה לא היו מברכים לפניה, וכיון שלא בירכו גילו דעתם שאינה מתנה חשובה להם.

הנה כי כן שייך עניין זה לשבת זו שלפני חג השבועות, חג מתן תורה, החג של הוקרת המתנה החשובה.

ברם, כל המתבונן באותו פרק בספר ירמיהו, ישתומם ויתהה! הפרק פותח בחמורות שבעבירות שנעשו בישראל באותה תקופה, ולא על ידי יחידים וחריגים: "כי כולם מנאפים, עצרת בוגדים - מרעה אל רעה יצאו, ואותי לא ידעו נאום ה' - לימדו לשונם דבר שקר, שיבתך בתוך מירמה - וילכו אחרי שרירות ליבם, ואחרי הבעלים (העבודה הזרה) אשר לימדום אבותם". "מקדש ראשון, מפני מה חרב? מפני שלושה דברים שהיו בו, עבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים", ומקראות מפורשים הם. כיצד תובן איפוא השאלה: "מי האיש החכם, ויבן את זאת" - דבר זה נשאל לחכמים, ולא פירשוהו. "ואשר דיבר פי ה' אליו ויגידה" - דבר זה נשאל לנביאים ולא פירשוהו, "על מה אבדה הארץ, ניצתה כמדבר מבלי עובר"! והלא החטאים מפורשים הם בדברי הנביאים, וגלויים היו לכל עין. יותר מכך: מנויים הם באותו פרק עצמו, באותה נבואה. מדוע איש לא ידע, והוצרכו לתשובתו של הבורא יתברך בעצמו?

והשאלה הנוקבת עוד יותר: במקום שהבורא יתברך יזכיר את החטאים הכבדים, הנוראים, חטאי עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים, מזכיר הוא את הקל שבעוונות. המנעות ממצות עשה. המנעות מקיום מצוה, תשובתה הקלה ביותרת. ומכל העוונות מוזכר רק העוון של המנעות ממצות ברכת התורה. אין זה אומר אלא "דרשני"!

אסור לעיין בעלון זה בשעת התפילה, נא לשמור על קדושת העלון (גניזה).

בהר-בחוקותי.

שבת מברכין.

*מפטירין: ה' עוזי ירמיה ט"ז.

* השבת, מ"א לעומר.
* אבות פרק ה'.
* אי"ה, ראש חודש סיון יחול בשבוע הבא ביום רביעי.
* המולד: ליל רביעי, שעה 21:31, וְ-7 חלקים.

זמני הדלקת נרות שבת

חיפה : 6 : 56
תל אביב : 7 : 03
ירושלים : 6 : 45

יציאת השבת

חיפה : 8 : 08
תל אביב : 8 : 07
ירושלים : 8 : 03
ר"ת חיפה : 8 : 49
ר"ת תל אביב : 8 : 47
ר"ת ירושלים : 8 : 48

במדבר

מפטירין: והיה מספר הושע ב'.

* השבת מ"ח לעומר.
* אבות פרק ו'.
* אין אומרים בשבת זו 'צדקתך'.

זמני הדלקת נרות שבת

כניסת השבת

חיפה : 7 : 01
תל אביב : 7 : 08
ירושלים : 6 : 49

יציאת השבת

חיפה : 8 : 13
תל אביב : 8 : 12
ירושלים : 8 : 09
ר"ת חיפה : 8 : 56
ר"ת תל אביב : 8 : 54
ר"ת ירושלים : 8 : 54

עמוד התפילה...

*** אי"ה מדי יום מתקיימים מנין בשחרית יחד עם בחורי הישיבה הגבוהה בוגרי ישיבות קטנות מצטיינים.**
הצבור היקר והקדוש מוזמן.
קורבנות ב: 6.55. ישתבח ב: 7.30.
*** וכן מדי שבת, קורבנות ב: 7.15.**

אבות-ובנים

אי"ה מדי שבת קודש, אחר תפילת מנחה בשבת קודש, מתקיים לימוד של **אבות ובנים** בבית מדרשנו,
הצבור הקדוש מוזמן לטעום ולהגדיל תורה ולהאדירה.

בס"ד, שיעור תורה בקרית חיים...

כמו כן, הננו שמחים להודיע לציבור הקדוש, שמתקיים שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה שליט"א מדי שבוע ביום שני בקרית חיים מערבית ברח' אברבנאל (בבית הכנסת הלבן-הקרוב לים) בהלכות שבת, מספר בן איש חי, **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

רואים ישועה והצלחה!!!

המעונינים לתרום לאחת מסעודות **הישיבה - לעלוי נשמת נפטרים, לרפואה, להצלחה, לזווג הגון, לזרע של קיימא או הצלחה בכל הענינים, התרומה לישיבה** בסך - 200 ש"ח.
ויהי רצון שבזכות החזקת התורה הקדושה, שתבורכו בכל מילי דמיטב. לתיאום בט"ל: 9847363 - 04.
או דרך בנק הדואר, מס' החשבון בבנק הדואר - 2598156.

זמני התפילות והשיעורים בימי החול לציבור הקדוש.

אי"ה, בבית מדרשנו מתקיים מדי יום בשחרית תפילה כותיקין. להלן זמני הנץ החל משבת **"בהר-בחוקותי, במדבר"**

יום	עלות השחר	טלית/ ותפילין	נץ
ש	4:25:15	4:51:00	5:46:15
א	4:24:15	4:50:15	5:45:30
ב	4:23:00	4:49:15	5:44:45
ג	4:22:00	4:48:15	5:43:45
ד	4:21:00	4:47:15	5:43:00
ה	4:20:00	4:46:30	5:42:15
ו	4:19:00	4:45:30	5:41:30
ש	4:18:00	4:44:45	5:41:00
א	4:17:15	4:43:45	5:40:15
ב	4:16:15	4:43:00	5:39:30
ג	4:15:15	4:42:15	5:39:00
ד	4:14:30	4:41:30	5:38:15
ה	4:13:45	4:40:45	5:37:45
ו	4:12:45	4:40:00	5:37:15

השיעור בכולל ערב לקהל הקדוש.
* שיעור הכנה מ: 20.30 - 21.00.
* ומהשעה: 21.00 - 22.00 שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה, במסכת ביצה דף - כח.

שמירת הלשון

* מדי יום חמישי בערב בשעה: 21.45 אי"ה יתקיים שיעור מוסר בעניני שמירת הלשון.

אחר תפילת שחרית **שיעור בהלכה** ע"י מורנו ראש הישיבה **או"ח טור וב"י, ומ"ב.**

מנחה: 18.45.
ערבית ראשונה: 19.50.
ערבית שניה: 22.00

משל ונמשל...

"ואלה תולדת אהרן ומשה" (במדבר ג, א).

"ואינו מזכיר אלא בני אהרן, ונקראו תולדות משה, לפי שלמדן תורה" (רש"י).

ה' חפץ מאד ללמד אותנו תורה והוא מצפה שנבוא ללמוד

עשיר גדול הלך ברחוב העיר. לפתע ניגש אליו עני מרוד וביקש ממנו בקשה: הגעתי עד פת לחם ועתה הזדמן לי מסחר זעיר שאם אעסוק בו יתכן שאוכל להחלץ אט אט ממצבי הקשה. לצורך מסחר זה הנני זקוק להלוואה בת חמישה רובל, ומאוד אודה אם תוכל להלוות לי סכום זה.

בקשת העני נגעה ללבו של העשיר והוא ענה לו: כאן ברחוב לא מצוי בידי סכום זה, אולם נקבע שעה שתבוא לביתי בשעות הערב ואלווה לך את הסכום. ויהי רצון שה' יהיה בעזרך ויושיע אותך ממצבך הקשה באופן שתוכל לנהל את חייך בשלווה ובהצלחה.

העשיר היה אדם טרוד מאוד, אולם לנוכח הבטחתו לתת, לעני הלוואה הוא נשאר בביתו וחיכה לו שיבוא לקבל את סכום ההלוואה. אולם השעה היעודה חלפה והעני לא הגיע. העשיר המשיך להמתין בביתו עוד שעה ארוכה אולם לצערו האיש לא בא.

אולי קרה לו מקרה מצער שאילץ אותו לא להגיע, הרהר העשיר, הרי הוא כה זקוק להלוואה.

למחרת הלך שוב העשיר ברחוב ולהפתעתו ניגש אליו שוב העני. הוא לא התנצל כלל על כך שלא הופיע אתמול כמדובר, אלא חזר שוב על הדברים שאמר אתמול. שהוא זקוק, מאוד להלוואה והוא יודה אם ילוו לו וכו' וכו'. העשיר שהיה טוב-לב ענה לו: הרי חיכיתי לך אתמול ולא באת. חשבתי שאירע לך מקרה מצער ואני שמח שלא קרה. למרות שלא באת אתמול, הנני מוכן לחכות לך גם היום באותה שעה. השתדל לבוא בשעה היעודה ואלווה לך את הסכום שבקשת. העשיר חיכה שוב בביתו, אך חלפה שעה, חלפו שעתיים והעני לא בא. הפעם החליט העשיר שכנראה הפניה אינה רצינית ואותו עני אינו אדם נצרך כפי שהוא נראה.

למחרת שוב הלך העשיר ברחוב ושוב ניגש אליו העני ובפיו אותו פזמון. ללא התנצלות וללא רגשות אשמה על כך שפעמיים הוא הפר את דבריו, הוא פנה לעשיר בבקשה הקודמת.

בפעם זו סירב העשיר להענות לבקשתו ואמר לו: מעשיך מוכיחים עליך שאין בקשתך אמיתית, יתכן אפילו שהנך חומד לצון ואתה מתכוון להתעלל בי. העשיר סיים את דבריו ועזבו לנפשו.

מסביר החפץ חיים:

בכל יום אנו באים בבוקר לבית הכנסת ובתפילת שחרית בברכת "אהבה רבה" אנו מבקשים ומתחננים: ותן בלבנו להבין ולהשכיל, לשמוע, ללמוד וללמד וכו'. בשמים שומעים את תפילתנו ומוכנים להעניק לנו שפע חכמה ושפע בינה. מצפים רק שנשב ונלמד תורה ומן השמים יעזרו לנו. אולם אנשים רבים מסיימים את התפילה ומיד הם פונים לעסקיהם ובמשך כל היום כמעט ואינם פותחים ספר לימוד. וגם כאשר הם פותחים ספר הרי שהלימוד אינו בעיון כפי הצורך ואינו באופן שניתן לרכוש ממנו ידיעות רבות ונכונות בתורה. והנה, למחרת שוב אנו שבים לבית הכנסת ובפינו אותה בקשה: ותן בלבנו להבין ולהשכיל וכו'. ושוב אין אנו ניגשים ללימוד התורה. אנו נוהגים כאותו עני: מבקשים, מתחננים אך לא מגיעים לפגישה עם מי שבידו להעניק לנו מטובו. לא יום ולא יומיים נמשכים הדברים. שנים ארוכות ולעתים במשך כל החיים חוזר אותו מחזה, וכדי בזיון וקצף...

שיעור מוסר מדי יום ע"י מורנו ראש - הישיבה והכולל.
בשעה: 18.25. **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

מכותלי בית המדרש בימי שישי ושבת

* **ביום שישי בבוקר** שיעור עם מורנו הראש ישיבה מהשעה: 11.15 - 13.20 במסכת **בבא מציעא**, ואחרי כן תפילת מנחה. **הצבור הקדוש מוזמן.**

* **בליל שבת** שיעור בשעה: 22.00 - 22.45. **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה.**

* **וביום השבת:** אחרי תפילת הנץ מתקיים שיעור בהלכה - בהלכות ציצית סימן **כ'**, עם הסברים למעשה ע"י מורנו ראש הישיבה (קידושא רבה אחר התפילה). **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה.**

* **בשבת** בין השעות: 15.30 - 17.00 - שיעור כחצי שעה חומש עם פירוש **הרמב"ן, ואחרי כן ב"י ושו"ע,** ע"י מורנו ראש הישיבה. ואחרי כן בשעה 17.00 תפילת מנחה. **הצבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

דבר המערכת.

לכל אחינו "בית ישראל" עליה בתורה ויראת שמים, וקיץ בריא ושמח.

המעונינים לזכות לתרום ל"זכוי הרבים", ע"י הוצאת עלון זה לאור, ע"י תרומה לישיבה בסך - 200 ש'. עם אפשרות לפרסום, לעלוי נשמת או להצלחה בכל הענינים, או בחסות שתפורסם. אפשר לצור קשר עם המערכת בט"ל- 0527-182434
המעונינים לתרום להחזקת המוסדות: מס' חשבון בנק הדואר – 2598156 תזכו למצוות.

פרשת במדבר. המשך.

ברם, כשנתבונן בדבר נבין, שהשאלה היתה עמוקה הרבה יותר, והבורא לבדו יכול היה לענות עליה. כך שאל ירמיהו הנביא: אמת שהמצב הדרדר והגיע לנקודת אל חזור, אמת שהעם נגוע בנוראות שבעוונות - אבל כיצד ארע הדבר? הן "אנוכי נטעתיך שורק, כולו זרע אמת - ואיך נהפכת לי סורי הגפן נכריה"? הלא היה זה עם כה קדוש ונשגב, עם ה' במלוא מובן המלה, כמה שנים עברו מאז שבדקו מדן ועד באר שבע ולא מצאו עם הארץ! מה קרה, כיצד ארעה ההדרדרות המהירה, המרסקת?!

על כך לא היתה לאיש תשובה. לא לחכמים, לא לנביאים, הכל עמדו תוהים. עד שבא הקדוש ברוך הוא, חוקר כליות ולב, וגילה את הרז: על שלא ברכו בתורה תחילה. גם אם למדו אותה, גם אם שמרו את מצוותיה, לא היתה בעיניהם מתנה חשובה!

היה עיוות של סולם הערכים, הפכו את סדר הקדימויות. במקום להכיר בכך שענייני העולם הזה הם כפרוזדור לענייני העולם הבא, לקנייני הנצח שהם הטרקלין והעיקר - ובודאי, יש לעבוד ולהרוויח, יש לחרוש ולקצור, הכל בכל, אבל לא זה העיקר ולא זו התכלית. התכלית והעיקר היא ההתעלות, הרוחניות, קניית השלימות האישית. במקום להכיר בכך "הפכו את היוצרות". הפכו את הנהנתנות לעיקר: את העושר למודד ההצלחה, את הרכוש למודד האושר, את המעמד והנכסים לראש מעייניהם. לא, אין זו עבירה, אבל זה פתח לאיבוד הערכים והתבהמות החברה, כי "באין חזון - ייפרע עם!"

זה המסר שבציווי: "סביב לאוהל מועד יחנו" בני ישראל, ובמעגל הפנימי: "והלוויים יחנו סביב למשכן העדות" שאוהל מועד, השראת השכינה ועבודת ה', יהיו נקודת המרכז בחיי העם בכללו, ובחיי כל אחד ואחד בפרט.

וזה המסר בדברי חז"ל: "ארץ ישראל נתונה באמצע העולם (וכבר ביאר המהר"ל מפראג זצ"ל שאין הכוונה לבחינה הגיאוגרפית, אלא לנקודת המרכז ולקוטב המהותי), וירושלים באמצעה של ארץ ישראל, ובית המקדש באמצע ירושלים, וההיכל באמצע בית המקדש, וארון הברית באמצע ההיכל". ובזוהר הקדוש אמרו, שקודש הקדשים ובו השכינה וארון הברית הם דוגמת הלב המחייה את כל אברי האדם. הלב, מרכז החיים. יחשוב כל אדם, יערוך חשבון נפשו: האמנם השכינה והארון, עבודת ה' והתורה, הם מרכז חייו! ואל יאמר: גם זה, וגם דברים אחרים. יתכנו דברים רבים, אבל מרכז יש אחד, ואחד בלבד!!!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: כז.

ראיתי כתוב, כשהמחבר הוא אדם טמא, אפילו כשהוא כותב דברים שהם עצמם לא טמאים, **לשם דוגמא,** הוא כותב סתם על איזה דבר בעולם, או שהוא מתאר איזה משהו שקרה. הרוח של המחבר שורה על הקורא רח"ל ומטמאת אותו!

המסילת ישרים אומר, שזה מעצת פרעה, - "תכבד העבודה על האנשים"... הרי הם היו צודקים, עם ישראל יכל להתמרד על פרעה, ולכן פרעה הוציא להם את הנשמה.

זה לא יאומן, הוא החזיק אותם הרבה שנים שם במצרים. שנים על גבי שנים, ביסורים שאי אפשר לתאר בכלל. ומה היה שם? פרעה אמר, יש עצה איך לעשות שלא יתמרדו, העצה היא: "תכבד העבודה על האנשים ואל ישעו בדברי שקר"!

אומרים בעלי המוסר, שהיצר מוכן, שהאדם יתמיד בתורה עד כדי כך שלא ישאיר לו אפילו כמה דקות לחשוב 'חשבון הנפש'. הוא מוכן ללחוץ אותו כדבעי בנקודה של 'התמדה בתורה', שילמד ממש במסירות נפש, והעיקר, שאל תתן לעצמך מנוחה, אל תעשה את חשבון הנפש שלך!!!

לחשוב, איך אני הולך? האם זה בסדר איך שאני הולך? איך הגישה שלי?... והיצר בא ואומר, 'אל תחשוב'! 'אל תחשוב'! והוא גם מוכן לתת לו לעמול בתורה, וודאי שהוא מעדיף להעסיק את היהודי בשטויות והבלים, זה פשוט, אבל גם אם הוא לא יכול להעסיק את היהודי בשטויות והבלים, הוא מוכן לתת לו ללמוד, ושינצל את הזמן שלו עד הרגע האחרון, - והעיקר, שלא יחשוב!

היצר פוחד מאוד מכך שהיהודי יחשוב. כי החשבון הוא פשוט.

האדם נוטה להסתכל על האנשים שעמלו בענייני העולם בצורה חיובית, וזו ממש הגישה של האנשים בעולם, האנשים מחזיקים מהאנשים העמלים 'חכמים', וזו צרה צרורה, זה ממש טירוף גמור.

כשרואים שאדם אחד גמר את כל החיים שלו על הון ועושר וכו' האנשים אומרים: 'שמע, זה אדם חכם, אתה יודע איך הוא עשה כסף, אתה יודע איך הוא סידר את זה...'

באו נבדוק במה הוא חכם? במה הוא חכם? הרי הוא גמר את כל החיים שלו 'בפספוס'! הוא החטיא את המטרה, לגמרי עד הסוף. הרי ה' נתן לו כוחות והוא ניצל אותם לכיוון של בזבוז!...

כמה שהוא עשה יותר עושר, זה מראה על השטות שלו, כמה שהשטות שלו היתה גדולה. הרי זה אדם עם 'כוחות', עם 'כח התמדה', עם 'כח סבל', עם 'מסירות נפש', עם 'חכמה', עם 'תחבולות' וכו' והוא ניצל את כל הראש שלו, את כל הכוחות נפש שלו, עד הסוף לענינים הגשמיים!

וא"כ, במה הוא חכם? הוא חכם בזה שהוא שרף את כל החיים שלו לגמרי עד הסוף?! במה הוא חכם? במה הוא שונה מהבטלן ההוא שאין לו אגורה בכיס, במה הוא שונה ממנו? הרי הוא גם בזבז את החיים שלו. ועוד, הוא הוכיח שהוא מסוגל להגיע לגדולות ונפלאות ונצורות, וההוכחה היא בכך, שהוא עשה עולמות, - הוא הקים מפעלים, וניהל אותם בצורה יפה, השגיח עליהם, דאג לכך שלא יהיה שום פגם, שום חסרון, שום הפסד. יוצא, שיש לו כוחות נפש עצומים!...

ואנחנו יושבים ומחזיקים מהם חכמים! המשנה אומרת, איזהו חכם, הרואה את הנולד! אנשים שגמרו את החיים שלהם עד מיצוי הכוחות, עד הסוף, על ההבל ועל הריק, והאנשים בעולם יושבים 'ומחזיקים מהם'!... מה אתה מחזיק ממנו?!

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.

בס"ד **לפרשת** בהר בחוקותי

ללא פרסים

מצא 18 מילים בתפזורת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.

מצא מימרה מסתתרת .

ח	צ	נ	ח	ו	ע	נ	י	נ
ה	נ	מ	צ	י	א	ת	צ	ה
א	צ	ה	ח	נ	נ	ח	נ	מ
ו	ח	פ	ת	ל	ו	י	צ	ו
ב	ה	ת	ח	ז	ק	ו	ת	ח
ת	ב	ק	י	ו	מ	צ	ח	פ
צ	ה	ת	ו	ר	ה	נ	ע	י
מ	ל	ב	כ	ל	צ	ח	צ	ר
מ	ז	צ	ב	ת	ל	ב	ב	ו
ו	ר	ל	ע	ש	ו	ת	צ	ר
ק	ב	צ	נ	ח	ת	ר	ב	ד
כ	ר	ו	ח	נ	ר	י	ח	צ
ד	ל	פ	נ	י	ו	ב	ר	מ
ב	מ	י	ת	ב	ר	כ	צ	ה
ע	ב	ש	ל	י	מ	ח	י	מ
ח	מ	צ	ע	מ	ב	ר	צ	כ
נ	ה	ב	ב	ר	פ	מ	נ	ת
ת	ו	י	מ	מ	ו	ק	ק	מ
מ	נ	צ	ח	צ	ה	ז	ח	א

שבע	עבדך	אמתך
יובל	דרור	פריה
תבואה	ממכר	בית
עיר	חומה	אחזה
רבבה	קוממיות	ברזל
נחשת	דבר	חרב

האם מצאת את המשפט:

וענין מציאת החן תלוי בהתחזקות בקיום התורה בכל לבבו לעשות נחת רוח לפניו יתברך

מאת : חובת השמירה, החפץ חיים

בס"ד

קח פסק זמן...

מעוניין בהפוגה לשעות:

הבוקר/ צהרים/ערב ?

או שבת אירוח?

בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים.

בנשיאות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה.

לפרטים : הרב נתנאל יהב , טל' : 7124735 - 052 .

* שבתות האירוח מיועדות רק לרווקים.

בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.

בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכנ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניחובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.

מעשה...

מעשה שהיה. סוחר אחד סיפר לרבו, הצדיק בעל "תפארת שלמה" מרדומסק זצ"ל, שהוא עומד לנסוע אל היריד הגדול, לסחור בו. ביקש ברכת הצלחה.

אמר לו הרבי: "אם תראה שם מקטרת טובה במחיר זול, תקנה עבורי".

נסע הסוחר ליריד ונטרד בעסקיו. כשחזר לעירו נזכר בבקשתו של הרבי. מה עשה, הלך לחנות יוקרתית, קנה את המקטרת היקרה ביותר והביאה לרבי במתנה.

הסתכל הרבי באריזה וראה את שם החנות, הבין שהמקטרת נקנתה כאן והחזירה לסוחר. "שוטה שבעולם", אמר בחיוך, "וכי סבור אתה שנתאוויתי למקטרת? לא רציתי אלא זאת, שבהיותך ביריד לא תשכח שיש לך רב. שתזכור שיש עולם אחר מחוץ להבלים והטירדה של המסחר ההומה. אבל אם שם שכחת מכל העולם, מה הואלתי בבקשתי..."

זה מה שהקדוש ברוך הוא רצה להשמיענו בציווי התרומות והמעשרות: דעו שיש עולם רוחני. הוקירו אותו, ותשתדלו ליטול בו חלק. מי שעושה כן, ממלא את ביתו אור ואושר.

ולכן "המעכב את מעשרותיו, סופו שיביא את אשתו אל הכהן". כי אם אין הוא יודע להעריך ולהוקיר את העולם הרוחני של הלוויים ואינו חש במחוייבות כלפיהם, הרי גם את ביתו ומשפחתו יחנך ללא קורטוב של רוחניות, ועל הכל יסתכל בעיניים חומריות: איך אגשים את משאלותי, איך אספק את מאוויי. ואם זה המבט, סלולה הדרך להדרדרות. לנהייה אחר תאוות באין מעצור. והדרדרות זו, סופה מי ישורנו! ראו איך התרופפו מוסרות המשפחה בחברה החילונית, והניוון המוסרי מכלה כל חלקה טובה! ואז, "סופו שיביא את אשתו אל הכהן", רחמנא ליצלן!

אשרינו, שלא שם חלקינו כהם אנחנו, באי בתי הכנסיות, עצם בואנו לבית הכנסת לתפילה וללימוד תורה, מוכיח שאנו מוקירים את החיים הרוחניים, וממילא נבצר את ביתנו באורה ובאושר, מתוך תום וצניעות כמסורת אבותינו, ונעלה מעלה מעלה, אמן ואמן.

הלכות: סדר הקדימה בברכת הבשמים.

סדר הקדימה בברכת הבשמים

ומסקנת סדר הקדימה בברכת הבשמים כן הוא. א. בורא שמן ערב (בשמן אפרסמון). ב. בורא עצי בשמים. ג. הנותן ריח טוב בפירות. ד. בורא עשבי בשמים. ה. בורא מיני בשמים.

וכשלפניו מיני עצי בשמים וביניהם הדס, יקדימו לברכה, כי חשיבותו רבה על יתר מיני הבשמים.

ובמוצאי שבת בעת ההבדלה מברכים תמיד ברכת 'בורא מיני בשמים' ואפילו יש לפניו מין עצי בשמים או עשבי בשמים, אך נכון שיהיה לפניו גם מין שמברכין עליו בורא מיני בשמים, וכגון נעגאלא"ך (צפורן).

ברכת הריח על אתרוג והדסים דארבעת המינים

סעי' י"ד, שו"ע: המריח באתרוג של מצוה מברך עליו, ויש אומרים שאינו מברך, לכן נכון שלא להריח בו. ועיין משנ"ב וביה"ל. והיוצא לדינא בענין זה עפ"י מסקנת המשנ"ב והפוסקים הוא כדלהלן:

א. בשעה שאדם נוטל האתרוג על מנת לצאת בו ידי חובת המצוה לא יברך עליו ברכת הריח, אך ימנע מלקרבו אל חוטמו ולהריח בו, וביותר יש ליזהר בכך לאחר שנענע בו ויצא ידי חובת המצוה.

ב. ואם נטלו על מנת להריח בו שלא בשעה שרוצה לצאת בה ידי חובת המצוה אך עדיין הוא זמן המצוה, נחלקו הפוסקים אם יש לו לברך 'הנותן ריח טוב בפירות', ולכן יש לימנע ולא ליטלו להריח, ואם נטלו להריח בו לא יברך.

ג. ואם נטלו על מנת להריח בו שלא בעת שאפשר לקיים מצוותו, אך הוא עדיין בגדר הוקצה למצוותו, וכגון בלילי החג ובשמיני עצרת, הרי זה ג"כ בכלל הפלוגתא הנ"ל, וימנע מלהריח בו, אך בזה אם עבר ונוטלו להריח יש אומרים שיברך עליו הנותן ריח טוב בפירות.

ד. ויש אומרים שכמו"כ בכלל המבואר באות ג' הוא אם נטלו על מנת להריח בו לפני החג, כיון שמקצה אותו האדם למצוותו.

ה. לאחר ימי החג, יש לברך עליו כשנוטל אותו על מנת להריח בו 'הנותן ריח טוב בפירות', אך הרוצה לצאת ידי כל הדיעות יש לו לייחד האתרוג על מנת להריח בו ולא לאכילה.

ולענין הדסים - אזי בתוך ימי החג, בכל ענין ובכל עת מימי החג אסור להריח בהם, כי הוקצו למצוותם, והעובר ומריח בהם אינו מברך.

ולפני ימי החג, אזי לפי הדיעה הנ"ל אות ד', גם בזה אין להריח בהם.

ולאחר ימי החג הרי הם כשאר ההדסים ומברך עליהם, ואדרבה מצוה קעביד להניחו להריח בו בהבדלה במוצ"ש דכיון דאיתעביד ביה חדא מצוה וכו'.

שם: יש אומרים דהמריח בפת יש לו לברך שנתן ריח טוב בפת, ויש אומרים שאין לברך עליו וכו'.

שעה"צ סקמ"ו: נכנס אדם ושם בחדרו מונח בשמים א"צ לברך אף שמתכוון להריח וכו'.

אורח חיים סימן ריז

ריח בשמים שבחנות פרחים, משתלה, חנות תמרוקים, בית פרטי, מלון, רכב.

סעי' א', שו"ע: הנכנס לחנותו של בשם שיש בו מיני בשמים, מברך בורא מיני בשמים. ועיין משנ"ב וביה"ל. ומסקנת הדברים עפ"י מציאות זמננו (ולפי מסקנת עוד אחרונים): הנכנס לחנות לממכר פרחים או משתלה וכדו' ונודף משם ריח מבושם מפרחי הריח, מדינא דשו"ע חייב לברך על הריח, אך מהנכון שעם כניסתו יכוין שרוצה ליהנות מהריח ויברך 'בורא מיני בשמים', ואם יקח בידו איזה מין בשמים ויברך עליו ויכוין להוציא את שאר מיני הבשמים ודאי שפיר עביד לצאת מידי כל חשש.

ואין הדברים אמורים אלא כשנכנס לשהות שם מעט או על מנת לקנות שם פרחים וכדו' שנהנה מריח

ההמשך יובא בעוד כשבועיים אי"ה.